

**HALLO,
TOT ZIENS
en
ALLES
DAARTUSSEN**

JENNIFER E. SMITH

UITGEVERIJ |
De Fontein |

JEUGD

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Hello, Goodbye and Everything in Between*
Verschenen bij Poppy, een imprint van Little, Brown and Company

© 2015 Jennifer E. Smith

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: Natalie Franke Photography, LLC

Omslagontwerp: Miriam van de Ven/Hachette Book Group, Inc.

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4119 5 (e-book 978 90 261 4120 1)

NUR 284, 285

Halte 1
De middelbare school
 18.24 uur

Als ze in de auto zitten, draait Aidan nog niet meteen de sleutel in het contact om. Heel even laat Clare zichzelf fantaseren dat ze uit eten gaan, of naar de film, of wat dan ook, al is het maar zo'n doelloze rit die ze al zo vaak hebben gemaakt. Hun avonden lijken altijd zo te beginnen: samen in Aidans stoffige oude Volvo zitten tot ze besluiten wat ze gaan doen.

Maar vanavond is anders.

Vanavond is helemaal geen begin. Het is een einde.

Aidans hand hangt nog steeds boven de sleutels en Clare kijkt naar het blaadje op haar schoot. Tijdens de korte wandeling naar het huis van de Gallaghers – een wandeling die ze de afgelopen twee jaar zeker duizend keer heeft gemaakt – heeft ze het papier zo vaak opgevouwen en weer uitgevouwen dat het nu al zacht en gekreukeld is.

‘Misschien moeten we er gewoon vandoor gaan,’ zegt Aidan, die zijdelings naar haar kijkt. ‘Gewoon gaan rijden tot we in Canada uitkomen.’

‘Canada, hè?’ zegt Clare met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Slaan we op de vlucht?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Oké, Wisconsin dan.’

Ze legt haar hand tegen zijn nek, op de plek waar zijn rosige haar pas is afgeknipt, zo kort dat hij er op de een of andere manier ouder uitziet. ‘Ik vertrek morgenochtend vroeg,’ zegt ze zachtjes. ‘Alles is al ingepakt. En jij vliegt om twaalf uur ’s middags.’

‘Weet ik.’ Hij kijkt haar niet aan. Zijn blik is gericht op de gesloten deur van de garage waar ze voor staan. ‘Dat bedoel ik. Laten we dat allemaal overslaan.’

‘De universiteit?’ Ze glimlacht en laat haar hand zakken.

‘Ja,’ zegt hij knikkend. ‘Wie zit daar nou op te wachten? Laten we er gewoon samen vandoor gaan. Een jaartje of zo. We beginnen een nieuw leven op het platteland. Of beter nog, op een onbewoond eiland.’

‘Een rieten rokje zou je best leuk staan.’

‘Ik meen het,’ zegt hij, hoewel ze weet dat het niet zo is. Hij is gewoon wanhopig, verdrietig, zenuwachtig, opgewonden en vreselijk onzeker nu ze op de onzichtbare grens afstormen die hun leven in een Voor en een Na zal opdelen. Zij voelt het net zo.

‘Aidan,’ zegt ze zachtjes, en nu kijkt hij haar wel aan. ‘Dit gaat door. Morgen. Wat er ook gebeurt.’

‘Weet ik,’ geeft hij toe.

‘En daarom moeten we beslissen wat we gaan doen.’

‘Ja, maar –’

‘Nee,’ kapt ze hem af. Ze houdt het vel papier omhoog. ‘Hou op met praten. We praten al de hele zomer, en we zijn geen stap verder gekomen. We draaien alleen maar in kringetjes

rond: bij elkaar blijven, uit elkaar gaan, bij elkaar blijven, uit elkaar gaan...'

'Bij elkaar blijven,' voltooit Aidan met een flauwe grijns.

Clare lacht. 'We zijn gewoon hopeloos. Dus we gaan er niet meer over praten. Laten we nu maar gewoon rijden, oké?'

Aidan buigt zich naar voren, pakt de sleutels en start de motor. 'Oké,' zegt hij.

Hun eerste halte is niet ver weg, en ze rijden er zwijgend naartoe terwijl alle bekende dingen van de stad buiten langslijden: de brug over het ravijn, de weg tussen de dennenbomen, het koepeltje in het park. Clare probeert alles in zich op te nemen, want ze weet dat ze eind november, als ze terugkomt voor Thanksgiving, misschien een heel ander mens is geworden, en ze denkt dat alles hier er dan voor haar ook heel anders uitziet. Dat maakt haar een beetje bang. Daarom probeert ze alles wat ze ziet in haar geheugen te prenten: elke boom, elke straat, elk huis.

Zo was het vanochtend allemaal begonnen: ze werd wakker en dacht in paniek aan alles waar ze nog afscheid van moest nemen. Niet alleen de mensen. Aidan natuurlijk, en haar beste vriendin Stella, Aidans zusje Riley, zijn vriend Scotty en het handjevol andere vrienden dat hier nog is.

Maar ook de stad zelf. Alle gebouwen en andere dingen die de achtergrond voor haar jeugd hebben gevormd. Ze kon niet vertrekken zonder nog een keer naar het plein te gaan of nog een laatste pizzapunt te eten in hun favoriete tent. Ze kon onmogelijk weggaan zonder nog één keer over het strand te wandelen, naar één laatste feestje te gaan, één laatste ritje langs de middelbare school te maken.

En dus maakte ze een lijst. Maar al snel kreeg ze door dat

de meeste dingen die iets voor haar betekenden, onlosmakelijk verbonden waren met Aidan. Deze plek was een soort spookstad, bezaaid met mijlpalen en herinneringen aan hun relatie van bijna twee jaar.

En toen was deze avond in iets anders veranderd: een nostalgische toer, een reis naar het verleden, een tocht langs hun herinneringen. Het zou een manier zijn om afscheid te nemen van de stad waar Clare haar hele leven had gewoond en misschien ook wel – hoe dan ook – van Aidan.

Onwillekeurig rilt ze een beetje bij die gedachte, en ze drukt op de knop in het autoportier om haar raampje dicht te doen.

Aidan kijkt opzij. ‘Last van de wind?’ vraagt hij terwijl hij zijn eigen raampje ook omhoogdraait.

Clare knikt, maar het is meer dan dat. Het is dezelfde ijzige angst die ze elke keer voelt als ze het zich probeert voor te stellen. Niet alleen het afscheid, maar ook alles wat daarna zal komen: het verdriet dat hen ongetwijfeld naar twee verschillende kusten zal achtervolgen, zo heftig dat ze het nu al voelt, terwijl Aidan nog vlak naast haar zit.

De waarheid is dat ze nog steeds wacht tot haar hart het besluit bijbeent dat haar hoofd al heeft genomen. Maar ze heeft niet veel tijd meer.

Als ze de lange oprit naar de middelbare school bereiken, fronst Aidan zijn voorhoofd. ‘Zeg,’ vraagt hij terwijl hij de auto op een van de vele lege parkeerplekken voor het grote gebouw zet, ‘waarom zijn we hier eigenlijk?’

Het is half augustus, een vroege vrijdagavond, en de school is verlaten en stil. Hoewel ze vier jaar op deze school heeft gezeten, kost het Clare nu al moeite om zich te herinneren hoe

het hier is wanneer het vol is met leerlingen, wanneer iedereen de houten voordeuren uit loopt en zich verspreidt op het grasveld aan de voorkant. De laatste schooldag is nog maar twee maanden geleden, maar op de een of andere manier lijkt het veel langer.

‘We zijn hier,’ zegt ze, kijkend naar Aidan, ‘omdat het de eerste halte op de lijst is.’

‘Dát weet ik. Maar hoezo?’

‘Hier hebben we elkaar voor het eerst ontmoet,’ legt ze uit terwijl ze uit de auto stapt. ‘En het idee is om bij het begin te beginnen.’

‘Dus dit is een chronológische speurtocht.’

‘Het is helemaal geen speurtocht. Zie het maar als een opfriscursus.’

‘Een opfriscursus van wat?’

Ze glimlacht naar hem over het dak van de auto. ‘Ons.’

‘Onze grootste hits dus, zeg maar.’ Hij laat de autosleutels om zijn vinger draaien terwijl hij naar haar toe komt, en even lijkt het alsof de rest allemaal niet is gebeurd. Heel even is hij niet de persoon die ze het beste kent op de hele wereld, maar weer die idioot lange nieuwe jongen met rood haar en sproeten die op de eerste dag van het tweede schooljaar kwam opdagen, die vanuit het niets verscheen en Clares wereld op zijn kop zette.

Door het schuin invallende licht achter hem moet Clare haar ogen samenknijpen als ze hem een paar seconden bestudeert. ‘Heb ik je ooit verteld,’ zegt ze, ‘dat ik elke dag expres te laat kwam voor Engels, gewoon zodat ik jou zou tegenkomen terwijl jij op weg was naar wiskunde?’

‘Nou, nu voel ik me een beetje schuldig.’ Er verschijnen

lachrimpeltjes bij Aidans ooghoeken. ‘Als ik dát had geweten, was ik vaker op tijd gekomen.’

‘Dat had niet uitgemaakt,’ zegt ze, terugdenkend aan hoe Aidan steevast met zijn boeken onder zijn arm geklemd de hoek om kwam hollen, altijd te laat voor de bel, eerst omdat hij steeds verdwaalde en later omdat hij altijd de tijd vergat. ‘Ik zou de hele dag hebben gewacht. Ik zou waarschijnlijk eeuwig hebben gewacht.’

Ze meent het niet, natuurlijk, maar zijn glimlach heeft iets weemoedigs.

‘Ja?’ vraagt hij.

Ze haalt haar schouders op. ‘Ja.’

‘Deed je dat nog steeds maar.’ Hij klinkt niet rancuneus. Hij zegt het zachtjes, vlak, als een simpele waarheid, een oprecht verzoek.

Maar toch doet het pijn.

‘Daar moet je mee ophouden,’ zegt Clare. ‘Met de romanticus uithangen.’

Aidan kijkt verbaasd. ‘Hè?’

‘Het is niet eerlijk,’ zegt ze. ‘Dat ik ineens de slechterik ben. Het is heus niet zo dat ik het wíl uitmaken. Ik moet er niet aan denken, maar ik probeer praktisch te zijn. Vanaf morgen zijn we duizenden kilometers bij elkaar vandaan, en het is gewoon niet handig om dit anders te benaderen. Dus je moet ophouden.’

‘Ophouden... met romantisch zijn?’ vraagt Aidan met een geamuseerde blik.

‘Ja.’

‘Heb je er wel eens aan gedacht dat jij misschien niet zo praktisch moet zijn?’

Clare zucht. 'Iemand moet het doen.'

'Degene die een romantische speurtocht voor onze laatste avond heeft voorbereid?' vraagt hij. Hij legt zijn arm om haar schouders en geeft er een kneepje in.

Ze draait met haar ogen. 'Het is geen speurtocht.'

'Nou, wat het ook is, ik vind het verdacht romantisch voor iemand die zo irritant praktisch is,' zegt hij terwijl hij haar dichterbij trekt. Haar hoofd komt maar tot aan zijn borst, dus ze moet haar kin optillen om hem aan te kijken. Zijn hoofd komt een stukje omlaag om haar een kus te geven, en ook al hebben ze elkaar al duizend keer gezoend – zelfs op deze parkeerplaats – haar maag voelt nog steeds raar. Clare wordt overvallen door een plotselinge bezorgdheid omdat ze nog maar zo weinig van dit soort momenten zullen hebben.

Samen lopen ze de treden naar de school op. Clare trekt aan de klink van de grote houten voordeur, maar er zit geen beweging in. Ze klopt een paar keer aan, voor het geval er misschien een conciërge binnen is, maar er verschijnt niemand.

'De lessen beginnen pas weer over een paar weken,' zegt Aidan. 'Er is hier vast niemand op vrijdagavond.'

'Ik dacht dat er misschien zomercursussen waren of zo...'

'Laten we gewoon verdergaan met het volgende onderdeel.'

Clare schudt haar hoofd, want ze weet niet goed hoe ze moet uitleggen wat de bedoeling is van deze avond: om twee hele jaren in één laatste avond te passen, alle puzzelstukjes uit de doos te gooien en ze dan weer in de juiste volgorde in elkaar te zetten, zodat ze het geheel kunnen overzien.

En zodat ze afscheid kunnen nemen.

Maar daarvoor moeten ze bij het begin beginnen.

‘Nee,’ zegt ze, opkijkend naar het stenen gebouw. ‘We moeten toch binnen kunnen komen. Dit is de plek waar we elkaar voor het eerst zagen...’

Aidan glimlacht. ‘Meneer Coady’s aardrijkskundefles.’

‘Precies,’ zegt ze. ‘Niet dat jij dat nog weet...’

‘Natuurlijk weet ik dat nog.’

‘Niet waar. Althans niet die allereerste dag.’

‘O, kom op,’ zegt Aidan lachend. ‘Hoe zou ik jóú nou kunnen vergeten?’

‘Onmogelijk,’ beaamt ze, hoewel ze weet dat het niet waar is. Clare is al van alles genoemd – slim en grappig, gedreven en getalenteerd – maar zeker niet iemand die je bijblijft. Haar belangrijkste eigenschappen, de dingen waar ze het meest trots op is, zie je pas als je haar beter kent. Op het eerste gezicht is ze heel onopvallend: bruin haar en bruine ogen, een gemiddelde lengte en een doodgewoon uiterlijk. Ze valt niet bepaald op, maar dat heeft ze nooit erg gevonden. Op de middelbare school is het niet erg om op te gaan in de massa. Maar het betekende ook dat ze nooit echt door jongens was opgemerkt, totdat Aidan aan het begin van het tweede jaar het aardrijkskundelokaal was komen binnenwandelen.

Die dag was hij aan het tafeltje achter haar gaan zitten. De leraar liet een paar geoden door de klas doorgeven. Ze zagen er vanbuiten uit als doodgewone stenen, maar vanbinnen zaten ze vol glinsterende paarse kristallen. Toen Clare zich omdraaide om de steen aan de nieuwe jongen door te geven, keek hij alleen daarnaar. Maar later – toen hij haar eindelijk had opgemerkt, toen ze allebei beseften dat dit het begin van iets was – dacht zij steeds opnieuw aan dat moment terug. Want zo voelde ze zich als ze bij hem was: alsof ze haar hele leven

een doodgewone, saaie steen was geweest, en pas toen ze hem had leren kennen, was er bij haar iets opengebarsten en was ze zomaar ineens gaan stralen.

‘We moeten naar binnen,’ zegt ze nu met een eigenaardig wanhopig gevoel.

Aidan kijkt haar verwonderd aan. ‘Is het echt zo belangrijk?’

‘Ja.’ Ze rammelt nog een keer aan de deurklink, hoewel ze daar uiteraard niets mee opschiet. ‘We moeten op de goede manier beginnen.’

Clare weet dat hij niet snapt waarom dit zo belangrijk voor haar is, maar ze weet ook niet of ze het hem zou kunnen uitleggen. De klok tikt zo snel door naar morgen, wanneer alles verandert, en dit – dit plan voor hun laatste avond samen – had nu net het enige moeten zijn wat ze wél kon plannen.

De hele zomer heeft Clare studierichtingen en plattegronden van de universiteitscampus bestudeerd en berichtjes van haar toekomstige kamergenote gelezen om zich een duidelijker beeld te vormen van hoe haar nieuwe leven eruit zal zien. Maar hoeveel ze ook heeft gelezen, hoeveel ze ook heeft geprobeerd te ontdekken, het is onmogelijk om zich de details voor te stellen. En dat niet-weten is het moeilijkste.

En er is ook zo veel dat ze niet weet. Ze weet niet of ze Inleiding tot de psychologie zal kunnen combineren met Japanse geschiedenis, of ze iemand zal hebben om mee te lunchen in die eerste paar cruciale dagen wanneer alle losse nieuwelingen zich als uithardend cement tot vriendengroepen omvormen.

Ze weet niet of ze zal kunnen opschieten met haar kamergenote Beatrice St. James, een meisje uit New York dat alleen

schijnt te willen praten over de concerten waar ze afgelopen zomer is geweest en die – vermoedt Clare – hun kamer waarschijnlijk zal volhangen met concertposters.

Ze weet niet of het een vergissing is om haar winterjas hier achter te laten tot de vrije dagen rond Thanksgiving, of ze het verschrikkelijk zal vinden om een badkamer te moeten delen met twintig andere mensen, en of meisjes aan de oostkust zich anders kleden dan meisjes hier in Chicago. Ze weet niet of ze zal opvallen of in de massa zal opgaan, of ze kan zwemmen of zal verzuipen, of ze heimwee zal krijgen of zich juist onafhankelijk zal voelen, of ze gelukkig of ongelukkig zal zijn.

En vooral weet ze niet of ze alles wat er gaat komen wel kan overleven zonder dat ze Aidan kan bellen als ze daar behoefte aan heeft.

Nu stapt ze met een verslagen zucht bij de houten schooldeuren weg. ‘Dit,’ bekent ze, ‘is geen geweldig begin.’

Aidan haalt zijn schouders op. ‘Wat maakt het uit? Ik bedoel, vind je dit niet dichtbij genoeg?’

‘Dichtbij genoeg is niet goed genoeg.’

‘Natúúrlijk niet,’ zegt hij. Hij draait met zijn ogen, maar volgt haar toch als ze langs het gebouw loopt, langs de persoonsparkeerplaats en de aula en de hele oostvleugel naar de achterkant van de school. Elke keer als ze een deur zien, rent een van hen ernaartoe om te kijken of hij open is, maar ze zitten allemaal op slot.

Uiteindelijk staan ze aan de achterkant van de school voor het lokaal van meneer Coady, met hun handen als kommetjes tegen de ruit om naar binnen te turen. Het lokaal is donker en stil, het bord schoongeveegd, de zwarte tafeltjes bedekt met

een dun laagje stof, de stenen en andere monsters netjes in kastjes langs de andere muur opgestapeld.

‘Het ziet er anders uit,’ zegt Aidan. ‘Vind je ook niet?’

Clare knikt. ‘Het lijkt kleiner, of zo.’

‘Dat komt zeker doordat wij nu van die volwassen studenten zijn,’ zegt Aidan grijnzend. Ze stappen allebei weer achteruit en hij legt zijn hand op haar schouder. ‘Jammer dat we niet binnen konden komen.’

Clare geeft geen antwoord. Ze kijkt omhoog, naar de bovenkant van het enorme raam, strijkt met haar vingers langs de randen en klopt op het glas. ‘Ik vraag me af –’

Maar Aidan onderbreekt haar. ‘Vergeet het maar,’ zegt hij. ‘Zeg het niet eens hardop.’

Ze negeert zijn protesten. ‘Je zou hier toch moeten kunnen inbreken.’

‘Geintje, zeker?’

Ze kijkt hem aan, knipperend met haar ogen. ‘Niet helemaal.’

‘Dit lijkt me nou niet zo’n heel geschikt moment om te worden opgepakt,’ zegt hij. Er verschijnt een blos op zijn wangen, zoals altijd gebeurt wanneer Clare hem frustreert. ‘Ik heb zo’n idee dat ze zulk soort dingen niet op prijs stellen bij UCLA. En ik wil mijn vader niet nog meer redenen geven om kwaad op me te zijn. Niet nu ik hier bijna weg ben.’

‘Ja, maar...’

Hij steekt zijn hand op om haar de mond te snoeren. ‘Ik durf te wedden dat ze er op Dartmouth ook niet heel blij mee zouden zijn.’ Dan wijst hij naar het raam. ‘Bovendien staan we hier. Ik weet wel dat “dichtbij genoeg” voor jou niet bestaat, maar waarom is dit zo belangrijk voor je?’

‘Hierom.’ Ze houdt het inmiddels verfrommelde vel papier

omhoog. ‘Omdat dit onze laatste avond is. Deze avond had perfect moeten zijn. En als dit al niet eens lukt..’

Aidans gezichtsuitdrukking verzacht. ‘Dit is geen metafoor,’ zegt hij. ‘Als we niet alles op die lijst afvinken, zegt dat alleen maar dat we flexibel zijn. En dat is juist goed, oké?’

‘Je hebt gelijk.’ Clare slikt moeizaam. ‘Ik weet wel dat je gelijk hebt.’

Maar toch is ze om onverklaarbare redenen verdrietig. Want natuurlijk denkt Aidan zo. Hij wil wanhopig graag dat alles tussen hen goed komt. Als er met grote felgekleurde letters CLARE EN AIDAN MOETEN VANAVOND PER SE UIT ELKAAR GAAN op de stoep gekalkt stond, zou Aidan het nog voor elkaar krijgen om het weg te redeneren, het om te draaien en er iets positiefs van te maken.

Misschien is de wereld niet zozeer vol voortekenen, maar zijn het vooral de mensen zelf die alles aangrijpen om zichzelf te overtuigen van wat ze hopen dat waar is.

Voor Clare is vrij duidelijk dat dit begin weinig goeds voorspelt, en ze voelt een sprankje tevredenheid bij het idee dat ze al die tijd al gelijk had en dat zelfs het heelal het ermee eens is: de enige logische beslissing is dat Aidan en zij ieder hun eigen weg gaan.

Maar meteen daarna, bij de gedachte om dat daadwerkelijk te doen, komt er een krachtige golf van verdriet en ze beweegt, een beetje wankel, wat dichterbij Aidan toe.

Aidan slaat automatisch zijn armen om haar heen, en zo blijven ze even staan. Ergens in de verte wordt een auto gestart en horen ze vogels. De hemel verkleurt van blauw naar grijs, de randen worden wazig, en Clare drukt haar wang tegen het zachte katoen van Aidans shirt.

‘Heeft iemand je wel eens verteld dat je een beetje een controlfreak bent?’ zegt hij met een glimlach terwijl hij weer achteruit stapt. Hij pakt voorzichtig het papier uit haar hand en strijkt het glad. ‘Zo te zien wordt nummer 8 dan ook niks.’

‘Het herfstfeest,’ zegt ze knikkend. ‘Onze eerste dans.’

‘Juist,’ zegt hij. ‘Want de gymzaal komen we ook niet in. Jammer dat ik niet romantisch mag doen, anders zou ik hier ter plekke met je dansen.’

‘Geeft niet,’ zegt ze. ‘Ik ken je danspassen al.’

‘Niet allemaal. Maar maak je geen zorgen. De avond is nog jong. Ik bewaar mijn beste moves voor later.’

‘Ik kan niet wachten.’ Pas als ze het zegt, beseft ze hoe oprecht ze het meent.

Wat er later ook gebeurt, ze hebben de rest van de avond nog.

En misschien is dat wel genoeg.

Clare haakt haar arm in de zijne en leunt tegen hem aan terwijl ze naar de auto teruglopen. Het begint te waaien, en voor het eerst voelt ze dat de wind kouder is: een eerste spoortje van de herfst. Normaal gesproken is ze dol op die tijd van het jaar. Al wekenlang vertelt ze iedereen met wie ze over de universiteit van Dartmouth praat over de herfstbladeren in New Hampshire: het schitterende rood, geel en oranje op de campus en eromheen. Clare twijfelt er niet aan dat ze het betoverend mooi zal vinden zodra ze daar is. Maar op dit moment wil ze niet aan het begin van een nieuw seizoen denken. Ze wil alleen maar zo lang als het nog kan in deze zomer blijven.

Ze zijn bijna bij de auto als Clare plotseling blijft staan. ‘Chips,’ zegt ze, omkijkend over haar schouder. ‘Ik had nog een souvenir willen meenemen.’

‘Dus dit is tóch een speurtocht.’

‘Het leek me gewoon leuk, weet je, om iets mee te nemen van elke halte die we vanavond aandoen.’

Aidan houdt zijn hoofd schuin. ‘Weet je zeker dat dit niet gewoon een ingewikkeld plan van je was om al die kostbare edelstenen uit het aardrijkskundelokaal te jatten?’

‘Volgens mij valt dat “kostbare” wel mee,’ zegt ze. ‘Maar nee.’

‘Oké dan.’ Aidan bukt zich en raapt een doodnormaal uitzienend kiezelsteentje van de grond op. Hij is leigrijs en afgerond, en Aidan wrijft er met de mouw van zijn geruite overhemd over voordat hij de steen met een ernstig gezicht aan haar overhandigt. ‘Hier,’ zegt hij.

Clare voelt het gewicht van de steen in haar hand en strijkt met haar duim over het gladde oppervlak. Ze denkt terug aan de eerste dag dat ze Aidan in de klas zag, hoe zijn gezicht oplichtte toen hij de geode omdraaide en al die paarse kristallen zag, alsof het een gelukskoekje of paasei was, de mooiste verrassing.

‘Op mijn gezag als uitstekend scorende leerling in de aardrijkskundelessen van meneer Coady,’ zegt Aidan, ‘doet het me genoeg te verklaren dat dit steentje nu officieel kostbaar wordt geacht.’

En dan komt het onvoorstelbare: nu is het zo.